

Geertrude Verweij

Thuisgekomen

‘Het is echt een goede oplossing,’ zei Mona enthousiast. Stella kende haar vriendin langer dan vandaag en wist dat ze nogal gemakkelijk over eventuele consequenties van haar goede oplossingen heen stapte. Toen Mona eindelijk even stil was, zei ze: ‘Een wildvreemde man bij me laten intrekken? Volgens mij is dat vragen om problemen die ik er nou net even niet bij kan hebben.’ ‘Wat bedoel je? Oh! Welnee, zo is Berend niet. Berend is een schat en bovendien nog lang niet toe aan een nieuwe relatie. Hij was dol op zijn vrouw en ik denk niet dat hij al over haar dood heen is. Maar hij heeft dringend woonruimte nodig. En jij heb ruimte zat. Hij betaalt je er natuurlijk voor en dat lost dan meteen je geldproblemen op.’

Dan moest hij wel enorme bedragen neertellen, wist Stella. Maar zelfs Mona, die ze toch nog steeds beschouwde als haar beste vriendin, had geen flauw idee hoe slecht ze ervoor stond.

‘Ik kan officieel niet verhuren, dat weet je. Daar moet ik toestemming van Laurens voor hebben. Ik

weet ook niet wat de bank ervan vindt, want daar beginnen ze zo langzamerhand door te krijgen dat ik een probleem heb.'

'Dat weet ik toch? Daarom is dit zo ideaal. Hij is gewoon een vriend in nood en hij draagt bij in de kosten. Niets officieels, geen probleem. Maar wel een oplossing voor jullie allebei. Hij zit nu met een stuk of wat kinderen in een driekamerflatje. Geen doen!'

'Hoeveel is een stuk of wat?'

'Dat weet ik niet precies. Zijn eigen kinderen, dat zijn er twee, en dan de kinderen van zijn zusje. Ook twee, denk ik, maar het zouden er ook drie kunnen zijn.'

'Dat zijn er aardig wat.'

'Je hebt de ruimte.'

Dat was waar. Maar een man die ze helemaal niet kende in haar huis? En een troep lawaaierige kinderen? Zat ze daar nou echt op te wachten?

'Je kunt toch op zijn minst met hem praten?' drong Mona aan. 'Mag ik je adres aan hem doorgeven? Hij is echt honderd procent betrouwbaar, daar sta ik voor in. Tenslotte is hij een neef van Paul.' Stella vond dat ze dat gemakkelijk kon zeggen. Als er iets misging zat Mona veilig in Canada, terwijl zij met de brokken achterbleef. Mona ver-

volgde: ‘Het is echt een enorme lieverd. En hij is handig. Hij kan je helpen met het onderhoud in huis. Als je dan toch moet verkopen, brengt het misschien wat meer op. Ik weet zeker dat hij dat met liefde voor je wil doen. Nogmaals, het is gewoon een ontzettend goeie vent.’

Stella voelde dat haar weerstand begon af te brokkelen. Als Mona het zei, moest het wel waar zijn. Ze kon haar vriendin veel verwijten, maar geen gebrek aan mensenkennis.

‘Oké, goed dan. Geef hem mijn adres maar en zeg dat hij langs mag komen. Ik ben bijna altijd thuis, maar geef hem mijn nummer ook maar, zodat hij van tevoren kan bellen als hij dat wil.’

‘Geweldig! Je bent een schat.’

‘Ik heb nog geen ja gezegd, hoor.’

‘Dat komt wel,’ zei Mona vol vertrouwen.

‘Mag ik iets vragen?’

Stella keek verbaasd op. Ze was bezig een stuk bijzonder hardnekkig onkruid tussen de tegels van haar oprit vandaan te krabben. Ze liet het mesje op de grond vallen, kwam moeizaam overeind en zei aarzelend: ‘Ja, natuurlijk mag dat.’

De man die haar aansprak zag er ondanks zijn tamelijk woeste baard wel betrouwbaar uit. Hij had

in ieder geval heel vriendelijke blauwe ogen. ‘Ben jij Stella de Ruijter?’

‘Ja.’

‘We hebben een wederzijdse kennis, die mij hiernaartoe gestuurd heeft.’

‘Mona Karelse?’

Hij knikte en ze constateerde: ‘Dan moet jij Berend zijn. Je laat er geen gras over groeien. Ze heeft me gisteravond gebeld.’

‘Er is een beetje haast bij.’

‘Ik begreep zoiets, ja.’

Hij keek over haar schouder heen. ‘Het lijkt me een fijn huis. Wil je het niet gewoon verkopen? Daar zou ik eventueel ook wel belangstelling voor hebben.’

‘Heeft Mona je dat niet uitgelegd? Dat kan niet.’

‘Wat jammer. Het is eigenlijk precies wat ik zoek.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Het huis van de burens staat te koop.’ Ze wees naar het bord in de tuin naast de hare.

‘Om eerlijk te zijn ben ik daar al geweest, maar ik was te laat. Ik wilde een bod uitbrengen en kreeg toen te horen dat ze net het bod van iemand anders geaccepteerd hadden. Zo kwam het gesprek op jouw huis. Ik zei tegen Mona dat ik met een huis in

deze straat bezig was en toen zei ze dat jij hier ook woonde.'

'En kwam met een nogal ongewoon idee,' vulde Stella aan.

'Een beetje wel, ja. Daarom vraag ik me af of je het niet gewoon wil verkopen.'

Ze zuchtte. 'Als je geluk hebt, trekt de bank binnenkort de stekker uit de hypotheek. Dan komt het wel te koop, neem ik aan.'

'Dan kun je het toch beter nu alvast te koop zetten? Bij een executieverkoop krijg je er veel minder voor. Ik ben best bereid een goede prijs te betalen, afhankelijk van de staat van onderhoud natuurlijk.'

Hij liet zijn blik opnieuw over het huis achter haar glijden.

Ze sprak uit wat ze op zijn gezicht las: 'Dat is een stuk slechter dan het huis van de burens, ik weet het. Maar ik kan het toch niet te koop zetten, want het is niet van mij alleen.'

'Oh, oké. Ik begrijp het.'

Ze hoorde aan zijn stem dat hij het niet helemaal begreep. En blijkbaar had Mona het hem ook niet uitgelegd. 'Het is van mij en mijn man, maar hij wordt vermist.'

'Vermist? Al lang?'

'Ja. Ruim vijf jaar.' Ze wist wat er nu zou volgen.

Dit was niet de eerste keer dat ze een dergelijk gesprek had. Maar tot haar verbazing begon hij niet over de hoop misschien toch maar eens opgeven en over de mogelijkheid Laurens formeel dood te laten verklaren. Hij leek heel diep na te denken en zei toen kalm: ‘Dus als ik het goed begrijp zit je in geldnood en met een te groot huis. En ik heb wel geld, maar geen passende woonruimte. Dat is waarom Mona me naar je toegestuurd heeft.’

‘Dat klopt. Maar het is een raar idee. Vergeet het maar. Als je je telefoonnummer achterlaat, zal ik je het laten weten als het huis toch te koop komt te staan.’

‘Ik vind het wel een goed idee, eigenlijk.’

Ze keek hem verbaasd aan. ‘Jij wil met je gezin bij me intrekken?’ ‘Ja. Tijdelijk. Tot ik het ideale huis gevonden heb of totdat jij dit huis aan mij kunt verkopen. Het is misschien geen standaardoplossing, maar dit is dan ook geen standardsituatie. Zowel voor jou als voor mij niet.’ Hij glimlachte. ‘Ik begrijp dat je twijfelt, je kent me tenslotte niet eens. Maar durf je het aan me een kopje koffie aan te bieden zodat we er over kunnen praten zonder dat je buurvrouw ons hele gesprek probeert te liplezen?’

Ze keek om en zag de vitrage van het huis naast het hare bewegen. In een opwelling zei ze: ‘Ik ver-

trouw je. Kom maar binnen voor die kop koffie. Heeft ze meteen echt iets te zien.'

Hij volgde haar naar binnen. Ze liep meteen door naar de keuken en zag uit haar ooghoeken dat hij nieuwsgierig om zich heen keek. Verontschuldiging zei ze: 'Het zal je wel tegenvallen. We woonden hier net toen... Nou ja, ik heb er sindsdien weinig aan gedaan. Een makelaar zou waarschijnlijk zeggen dat het in zeer eenvoudige staat van onderhoud verkeert.'

Berend knikte. 'Dat klopt wel. Maar de basis is goed. Hardhouten kozijnen, spouwmuren. Het is niet zo moeilijk om de boel wat beter te isoleren.'

'Niet moeilijk, wel duur. De ketel is ook aan vervanging toe en de keuken...' Ze haalde haar schouders op. 'Ik denk dat iedere potentiële koper gillend weg zou rennen. Het was ook de eerste grote verbouwing op onze lijst van dingen die we wilden doen. Maar daar zijn we nooit aan toegekomen.'

De olifkleurige keuken met de bruine en oranje tegeltjes was inderdaad een prachtig eerbetoon aan het kleurgevoel van de jaren zeventig. Maar Berend zei goedkeurend: 'Het is een mooie grote ruimte. En dat doorgeefluik naar de huiskamer heeft wel wat. Dat zat er bij de burens niet.'

'Die hebben het dichtgemaakt. Het is ook uit de

tijd. Maar ik vind het wel handig.' Ze vulde het koffiezetapparaat en vroeg: 'Hou je van sterke koffie?'

'Ja, maar voor mij hoeft je het niet extra sterk te zetten, hoor. Ik drink wat jij drinkt.'

'Dan wordt het sterk.' Ze schoof het luik naar de huiskamer open en zette het koffiezetapparaat op de brede plank in de opening, met de kopjes ernaast.

'Scheelt heen en weer lopen,' verduidelijkte ze. 'Ga je mee naar de huiskamer? Of wil je eerst boven kijken?'

Ze schrok en voelde een rode kleur naar haar wangen stijgen toen ze besepte hoe raar dat klonk. Wilde ze hem werkelijk meenemen naar haar slaapkamer? Wat was ze toch een sufferd! Ze besepte ineens dat ze niet om zijn ID-bewijs had gevraagd. Ze was er maar vanuit gegaan dat dit Berend was. Hij had het niet ontkend, maar zeker weten deed ze dat natuurlijk niet. Even voelde ze paniek opkomen, maar toen besepte ze dat hij wel degelijk had geweten wat Mona verzonnen had.

Het leek alsof die vriendelijke blauwe ogen dwars door haar heenkeken, maar hij zei kalm: 'Dat komt straks wel. De indeling is waarschijnlijk hetzelfde als hiernaast.'

'Ja, vier slaapkamers, twee voor, twee achter en

een niet al te grote badkamer. Een vaste trap naar zolder waar genoeg ruimte is voor een heel grote vijfde kamer of zelfs twee kamers als je er een extra muur in plaatst. De badkamer zal je nog wel verbazen,' zei ze wrang.

'Knalgroen?'

'Ja. Met een oranje plafond. Net als het toilet.'

Berend grijnsde. 'Het is in ieder geval niet saai.' Nadrukkelijk keek hij de huiskamer rond. 'De huiskamer ook niet, trouwens.'

Stella vond dat hij wel erg beleefd was. 'Als ik nog tien jaar wacht, kan ik het waarschijnlijk verkopen als museum. Er is niets meer aan gedaan sinds het gebouwd is. Ik heb het geërfd van mijn ouders en die vonden het wel goed zo. Laurens is er nooit aan toegekomen en zelf maak ik regelmatig plannen om er iets aan te doen, maar ik weet eigenlijk gewoon niet waar ik moet beginnen. Ik zou het liefst alles wit schilderen, maar ik heb nog nooit zoiets gedaan. Ik heb twee linkerhanden.'

'In je eentje is het ook wel een enorme berg werk,' vond Berend, die keurend het bonte behang, de schrootjes aan het plafond en de grote bakstenen openhaard bekeek. 'Maar ik vind het wel leuk dat alles nog in de originele jaren zeventig toestand is. Het heeft ook wel iets gezelligs.'